

*Wijziging van de Invaliditeitswet, de Ziektewet, de Zee-ongevallenwet 1919, de wet van 21 December 1950, Stb. K 590, tot uitbreiding van de toepassing van het Ziekenfondsenbesluit en de Werkloosheidswet*

(Verhoging loongrenzen)

*Wijziging van de Noodwet Ouderdomsvoorziening*

(Verhoging van uitkeringsbedragen en inkomensgrenzen)

*Tijdelijke verhoging van ongevalsuitkeringen*

*Wijziging van de wet van 3 Februari 1954, Stb. 60, tot tijdelijke verhoging van renten ingevolge de Invaliditeitswet en van de op die renten verleende toeslagen*

(Verhoging renten en toeslagen)

*Wijziging van de Kinderbijslagwet*

(Verhoging kinderbijslagen)

*Wijziging van de Kinderbijslagwet voor invaliditeits-, ouderdoms- en wezenrentetrekkingen*

(Verhoging kinderbijslagen)

*Wijziging van de Noodwet Kinderbijslag Kleine Zelfstandigen*

(Verhoging kinderbijslagen)

#### VERSLAG

van het nader mondeling overleg tussen de vaste Commissie voor Sociale Zaken en Volksgezondheid en de Minister betreffende de indiening van een eventuele nota

No. 22

Op 3 Januari 1955 vergaderde de vaste Commissie voor Sociale Zaken en Volksgezondheid met de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, die vergezeld was van de heren mr A. C. M. van der Ven, hoofd der afdeling Sociale Verzekering van het Departement, en Ph. J. van der Burg, hoofd der afdeling Maatschappelijke Gezondheidszorg, ten einde de wenselijkheid onder het oog te zien van een door de Minister bij de Kamer in te dienen nota met betrekking tot punten, welke bij de schriftelijke voorbereiding van de onderhavige wetsontwerpen naar voren zijn gebracht.

De commissie bleek van oordeel, dat, gezien de nadere mededelingen van de Minister in de Memorie van Antwoord, dat verscheidene in het Voorlopig Verslag aangesneden problemen hetzij in studie zijn gegeven aan de daartoe bij uitstek geëigende organen, hetzij zich niet lenen voor een onmiddellijk ingrijpen door de Regering, aan een op korte termijn in te dienen nota geen behoefte bestond. Men ging er daarbij van uit, dat evenvermelde studiën met voortvarendheid zouden worden (zijn) aangevat en dat de resultaten daarvan derhalve weliswaar spoedig zouden kunnen worden medegedeeld, doch dat dit niet zo snel zou kunnen geschieden, dat een en ander reeds in het bezit van de Regering en de Kamer zou zijn op het tijdstip, dat de Kamer voor ogen stond toen de voorzitter van de Commissie van Rapporteurs haar op 22 December 1954 inlichtte omtrent 's Ministers bereidheid, na het reces een nota in te dienen (*Handelingen*, blz. 3581).

Men gaf er de voorkeur aan de gevraagde adviezen af te wachten, in de mening, dat zulks de gedegenheid van nota en Kamerdebat beide ten goede zou komen.

Bovenbedoelde problemen betroffen:

1. de vraag of in het Ziekenfondsenbesluit een inkomensgrens in stede van een loongrens ware aan te bevelen (aan de Sociale Verzekeringsraad ter bestudering voorgelegd);

2. de voorstellen voor een z.g. getrapte ziekenfondsverzekering (in studie bij een subcommissie uit de Studiecommissie van de Ziekenfondsenraad);

3. de wensen van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst ten aanzien van de procedure voor de vaststelling van de honorering, waarbij de Minister overigens niet rechtstreeks is betrokken (nog in studie bij de betrokken instanties);

4. de z.g. gesloten ziekenhuizen (in studie bij de Commissie voor Ziekenhuisvraagstukken);

5. het verlangen van de Kamer, de toeslag op de renten krachtens de ongevallenwetten en de Invaliditeitswet ook toe te kennen aan hen, die de 65-jarige leeftijd overschrijden (in studie bij de Sociaal-Economische Raad);

6. het probleem van de inhouding van de toeslagen op de renten krachtens de Invaliditeitswet, indien voor de rentetrekker een pensioenregeling geldt en naast de rente ook de toeslag in mindering wordt gebracht op het pensioen (voontwerp van wet aan de Sociale Verzekeringsraad ter fine van advies voorgelegd).

Vanuit de commissie werd op verduidelijking aangedrongen van 's Ministers mededeling, de loongrens van f 6000 niet als een heilig getal aan te merken, en van zijn oordeel, dat in de toekomst niet iedere loonsverhoging gepaard dient te gaan met het optrekken van de loongrens der sociale verzekering, doch dat periodiek op langere termijn een wijziging van de loongrens onder ogen ware te zien, tenzij vóórdien de wijzigingen in de indexcijfers van de regelingslonen een belangrijke marge overschrijden (Memorie van Antwoord, blz. 2, linkerkolom, eerste alinea).

Deze passage meende men aldus te mogen verstaan, dat, indien eerst enige op zich zelf onaanzienlijke loonsverhogingen, gevolgd door een belangrijke loonsverhoging, zouden plaats hebben (b.v. 2 %, 3 %, 6 %), op een daartoe geschikt tijdstip de loongrens met een corresponderend percentage (in dit geval 11) zou worden verhoogd en niet slechts de belangrijke loonsverhoging van 6 % in de loongrensverhoging der sociale verzekeringswetten zou worden verdisconteerd.

De Minister bevestigde de juistheid van de eerste lezing.

Enige leden merkten nog op, zich alle vrijheid voor te behouden waar zij in de toekomst in dit verband de grens tussen aanzienlijke en onaanzienlijke loonsverhogingen zouden trekken. Voor deze leden was de gedachte van een zekere rust in de loongrenzen der sociale verzekeringswetten bij bewegende lonen vooralsnog niet aantrekkelijk.

Enige andere leden der commissie verzochten een nadere uiteenzetting van de Minister over de positie van de grote gezinnen met niet verdienende kinderen in vergelijking met de kleine gezinnen na de verschillende loonsverhogingen, met het oog op een huns inziens wenselijke verdere verhoging der kinderbijslagen.

De Minister deelde mede te verwachten, nog in de loop van 1955 een wetsontwerp nopens een kinderbijslagregeling voor zelfstandigen bij de Kamer te kunnen indienen. Het kwam hem voor, dat desgewenst het probleem van de hoogte der kinderbijslagen in het algemeen daarbij zeer wel aan de orde gesteld zou kunnen worden.

De leden der commissie, die dit punt hadden aangeroerd, gaven te kennen, in het licht van 's Ministers mededeling een nota over deze aangelegenheid minder urgent te achten, indien de Minister de commissie nader zou kunnen informeren omtrent de redenen, die hem er toe hadden gebracht, bij gelegenheid der jl. loonronde de kinderbijslag slechts met 6 % te verhogen. Bij de behandeling van het wetsontwerp-Kinderbijslag, dan wel bij gelegenheid van de verlenging van de looptijd der Noodwet Kinderbijslag Kleine Zelfstandigen, zou dan desgewenst de hoogte der bijslagen nog kunnen worden besproken.

De Minister zegde zulke nadere informatie toe. <sup>1)</sup>

Vrijwel algemeen bleek men ernstig verontrust over de recente berichten betreffende verhogingen van de premies voor de vrijwillig verzekerden, hetgeen vooral voor de zelfstandigen moeilijkheden dreigt mede te brengen.

Vanuit de commissie werd voorts de suggestie geopperd, de subsidie ten bedrage van f 8 500 000, op artikel 142 van hoofdstuk XII der Rijksbegroting voor het dienstjaar 1955 uitgetrokken ten behoeve van de vrijwillige ziekenfondsverzekering ten einde premiereductie mogelijk te maken, te verhogen en voorts door verhoging van de — nog immer f 3750 bedragende — inkomensgrens voor de vrijwillige verzekering het aantal dergenen, die in de vrijwillige verzekering kunnen worden opgenomen, te vergroten.

De Minister wees er op, dat — nog afgezien van het feit, dat de meest recente noodzakelijk bevonden premieverhogingen voor de vrijwillige ziekenfondsverzekering onmiddellijk voortvloeiden, niet in de eerste plaats uit de uitbreiding der verstrekkings, doch vooral uit de verhoogde verpleegtarieven —

<sup>1)</sup> Inmiddels heeft de Minister een schrijven, houdende zodanige informatie, aan de commissie doen toekomen.

de vaststelling van de inkomensgrens voor de vrijwillige ziekenfondsverzekering niet dan zijdelings een zaak van de Regering is. Immers kan de Regering de ontwikkeling ten deze slechts beïnvloeden door middel van haar vertegenwoordigers in de Ziekenfondsraad. De Kamer behoeft overigens, aldus de Minister, geen nota ten einde zich te vergewissen van het standpunt, dat hij ten aanzien van dit vraagstuk herhaaldelijk heeft verkondigd, laatstelijk in de Memorie van Antwoord bij de onderhavige wetsontwerpen (blz. 3, linkerkolom, laatste volle alinea).

De Minister was van oordeel, dat een eventueel voorstel zijnerzijds aan de Ministerraad tot aanzienlijke verhoging van de subsidiëring der vrijwillige ziekenfondsverzekering, hetzij ter verdere premiereductie, hetzij voor andere doeleinden, zou dienen vergezeld te gaan van concrete inlichtingen omtrent het toekomstige ziekenfondsenbestel ten onzent.

In een op korte termijn aan de Kamer voor te leggen nota zou de Minister derhalve op de hier gedane suggestie niet kunnen reageren.

Vanuit de commissie werden met betrekking tot het ziekenfondswezen nog de volgende opmerkingen gemaakt, waaromtrent men de gevoelens van de Minister met belangstelling tegemoet zag:

1. Moet mogelijk gemaakt worden dat *verplicht* verzekeren, wier loon een bepaalde grens te boven gaat, in staat gesteld worden zelfstandig te beslissen, of zij als fondspatiënt dan wel — tegen bijbetaling — als particulier patiënt behandeld zullen worden?

2. Moet niet bewust naar correlatie tussen loongrens en draagkracht van het gezin worden gestreefd? Zo ja, hoe ware een zodanig verband te verwezenlijken? In dit opzicht werd de aandacht gevestigd op de artikelen van drs H. A. M. Elsen in *De Katholieke Werkgever* (1954, blz. 639 e.v., 703) over de draagkracht der gezinshuishoudingen.

3. Het particuliere verzekeringsbedrijf, dat belangstelling aan de dag legt voor een medewerking aan de ziekenfondsverzekering, worde daartoe in de gelegenheid gesteld, mits het van een werkelijke bereidheid blijkt geeft zich op de basis van de ziekenfondsen te plaatsen.

De Minister verklaarde, nu de commissie op door hem zelf gedeelde overwegingen de urgentie van een nota aan de Kamer betreffende de in de aanvang dezes vermelde onderwerpen verminderd achtte, weinig heil te zien in een nota, welke door hem op langere termijn, doch vóór de indiening van het definitieve ontwerp-Ziekenfondswet, aan de Kamer zou moeten worden voorgelegd. Vrijwel alle aangesneden problemen, welke in een zodanige nota behandeling zouden dienen te vinden en welke elk op zich zelf een ingewikkeld vraagstuk opleveren, zullen uiteindelijk hun oplossing moeten vinden in de nieuwe Ziekenfondswet. De Minister sprak de stellige verwachting uit, nog dit jaar het ontwerp-Ziekenfondswet bij de Kamer ahangig te kunnen maken. Hij uitte de vrees, dat een aan die indiening voorafgaande nota, gevolgd door een discussie daarover in de Kamer, de voorbereiding van het wetsontwerp zou doorkruisen en tot een aanzienlijke vertraging zou kunnen leiden. Een procedure, analoog aan die, door de Kamer gevolgd met betrekking tot het nieuwe B.W., kwam de Minister met het oog op de onderhavige materie minder geëigend voor.

Op een vraag uit de commissie of de indiening van het ontwerp-Ziekenfondswet te verwachten was vóór de termijn afloopt, die in de door de K.N.M.B.G. op 27 November 1954 aangenomen motie is vermeld, en, zo neen, welke consequenties de Minister bij het eveneens uitblijven van een nota verwacht, vestigde de Minister de aandacht op de redactie van bedoelde motie. Deze geeft te kennen, dat de artsen hun voortgezette medewerking aan de ziekenfondsen hiervan afhankelijk hebben gesteld, dat vóór 1 Juni 1955 blijken zal, dat met hun wensen en verlangens inderdaad ernstig rekening wordt gehouden. De Minister bleek van gevoelen, dat de zijnerzijds tot dusver

ondernomen stappen er duidelijk blijk van hebben gegeven, dat deze voorwaarde grotendeels reeds is vervuld, en dat, voor zover dit naar het oordeel van de K.N.M.B.G. nog niet het geval mocht zijn, zulks ongetwijfeld in de loop van de nog te voeren besprekingen aan de dag zal treden.

De commissie, overwegende, dat de urgentie van een nota, als bedoeld in de Memorie van Antwoord bij de onderhavige wetsontwerpen, op de hierboven ontwikkelde gronden aanzienlijk is verminderd; gezien voorts de toezegging van de Minister met betrekking tot de datum van indiening van wetsontwerpen tot regeling van het Ziekenfondswezen en van de Kinderbijslag voor Zelfstandigen, stelt aan de Kamer voor thans niet op een nota nopens de vraagstukken, naar aanleiding van de onderhavige wetsontwerpen naar voren gekomen, aan te dringen.

Aldus vastgesteld 19 Januari 1955.

VAN LIENDEN  
DE KORT  
MOL  
STAPELKAMP  
KIKKERT  
ZEGERING HADDERS  
VAN DER PLOEG  
LIPS—ODINOT  
LEMAIRE  
VAN LIER  
ROEMERS.